

3.

Nha Trang, thứ Bảy 13/2/1982

Đi Nha Trang sáng sớm hôm nay, tôi muốn mượn một không gian khác để tìm quên lãng, vậy mà sao vẫn hoài công. Thật giống như chàng Cain trong Kinh Thánh cứ hoài công chạy trốn đôi mắt.

Buổi sáng ngồi uống *café* trong một quán vắng ở Nha Trang. Nhớ lại đêm qua... Đêm qua tôi bất thần quyết định bỏ thị xã Cam Ranh trong khi tưởng là tạm yên nỗi đau tại đó cũng chỉ vì cái bếp lửa nhà cậu Di với những cơn gió biển làm xào xạt lá cây đã gợi nhớ vô cùng căn bếp lửa nhà cậu Bình ở Vũng Tàu trong những ngày mới đi vào đời Đan.

Và qua sáng nay... Sáng nay sao vẫn chỉ u hoài dù Nha Trang không gợi nên hình ảnh cũ. (Dẫu vậy, có một không gian làm lành được cơn bệnh mà tôi cố tình chối bỏ. Đó chính là không gian có sự hiện diện của Đan.)

Tôi không biết mình phải làm gì bây giờ? Dalat chăng? Không! Tôi không đủ can đảm lên vùng núi cao ấy với nỗi đau ghê gớm. Chỉ Sài Gòn và Cam Ranh mới là hai nơi đáng chọn hơn cả. Sài Gòn để can đảm đối diện căn bệnh và Cam Ranh để đợi chờ một chuyến viễn du...

□

Tháp Bà, Nha Trang, thứ Hai 15/2/1982

Không thể nào ngủ được tại Nha Trang, tôi lại chạy trốn qua Tháp Bà sáng sớm nay.

Căn biệt thự của cậu tôi nằm trên ngọn đồi cao có cây cối bao bọc chung quanh, nhìn xuống dòng nước Cầu Xóm Bóng. Nơi đây cảnh trí đẹp quá, không gian u ám, mây mù giăng kín. Đẹp như Dalat và yên tĩnh như trong xứ sa mù ấy. Tôi có cảm tưởng như đang trở lại chốn xưa thời gian còn Bà Ngoại, có sự hiện diện của anh Thùy..., đi nghỉ hè và chữa lành cơn bệnh trầm kha.

Vậy mà sao vẫn sợ hãi.

Nói chung, dù không gian nào chẳng nữa, ban ngày vẫn tỉnh táo hơn, ít nghĩ ngợi và ít đau khổ. Nhưng ban đêm lại chính là một vấn đề nan giải. Tôi chống chọi nội tâm khổ nhọc quá, điên cuồng quay quắt với sự chống chọi đến gần như bí lối, tuyệt vọng.

Buổi sáng bên Tháp Bà, ngồi ghi lại những dòng này mà nghe lòng bình lặng chút ít. Nơi đây yên tĩnh quá, liệu có làm nhẹ lại nỗi đau cho trái tim rướm máu của tôi?

Thời gian sao chẳng ích lợi gì?

Không dùng được, tôi viết cho Đan:

"Nha Trang, thứ Hai 15/2/1982"

Em đang bệnh quá, cơn bệnh u uất trầm kha mà Đan biết em vẫn thường có. Không đêm nào em ngủ được, ăn lại ít và tâm hồn luôn luôn chỉ là nỗi thương nhớ vô vàn. Em có gặp Nguyên Thảo và biết được chuyện mẹ Thảo với sự chọn lựa mà chị ấy buộc cho Đan đêm 30 Tết.

Đan ơi, làm gì có sự chọn lựa phải không khi mà lúc nào em cũng vẫn tránh cho Đan sự đau lòng. Em bỏ đi và trốn chạy. Nhưng càng trốn chạy thì lại càng đau khổ. Em đang bệnh quá, không biết phải làm gì. Những đêm mất ngủ mới thật là khủng khiếp, đọc Kinh Kính Mừng liên miên vẫn không tẩy xóa được hình ảnh Đan giữa đêm vắng đối diện riêng lòng.

Giờ phút này cô đơn quá. Em tự hứa không bao giờ gặp Đan nữa, bóp chết tim mình khi mẹ Thảo biết ra em là ai, nhất là biết rằng Đan bị buộc phải chọn lựa. Em tự hứa và đã làm thế.

Nhưng bây giờ em ngã gục để viết đến Đan những dòng đau khổ. Em không khóc được nhưng tràn đầy thân xác và tâm hồn chỉ là nước mắt nhớ thương. Đan thật độc ác với em. Và em sợ rằng mình sẽ chết vì cơn bệnh u uất vô cùng này.

Nhưng mà thôi... "

4 giờ chiều.

Cũng có khi tôi cứng mạnh quá. Như buổi chiều nay bên Tháp Bà, sau suốt một ngày suy tư ủ rũ, đã chợt tìm ra lối thoát. Sự quật khởi trở dậy là phần lớn biểu tượng cá chất tôi. Đó cũng là lối thoát trong mọi cơn cùng cực của định mệnh. Vạch cho mình một con đường để đi, những công việc để làm ngay chiều tối nay, ngày mai, và những tháng ngày sắp tới. Đâu đó trong óc là cái ý *hướng phục thù* (một điều rất lạ chưa từng xảy ra với các người đàn ông đi trước). Đan không xứng đáng. Đan dày xéo tâm tình tôi nhiều quá thì Đan phải nhận những hậu quả theo việc mình đã làm. Chỉ vậy.

Trời lạnh lạnh, gió se se thổi. Tôi ngắm nhìn đời sống và hạnh phúc đơn giản của Cậu Mợ mà ngậm ngùi cho chính mình không ít. Cũng có lần, bên Đan, tôi từng nâng niu cái hạnh phúc đơn giản ấy... Nhưng giờ thì hết!

Cuộc sống lãng du không phải là điều đáng sợ hãi; trái lại, nó cũng có những thú vị ám áp riêng mà một cuộc sống vợ chồng bình thường không tìm ra được.

Đâu tìm dào nguyên cho xa xôi

Đào nguyên trong lòng ta đây thôi!

[]